

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

דוד רוזנצוויג ז"ל

בן חיה ואברהם-יצחק

נולד בפולין

בתאריך ה' בתשרי תרע"ז, 2/10/1916

שרת בצבא הבריטי

נפל בטביעת האוניה "ארינפורה"

בתאריך כ"ו בניסן תש"ג, 1/5/1943

נעדר- שמו נחקק באנדרטה בהר הרצל

הותיר אחריו אם

בן 26 בנפלו

קורות חיים

בן חיה ואברהם-יצחק. נולד ביום ה' בתשרי תרע"ז (2.10.1916) בפולין. בשנת 1933 עלה לארץ-ישראל, והתגורר בתל אביב.

במלחמת העולם השנייה היה בן ראשוני המתגייסים לצבא הבריטי והוצב לפלוגה 462 של חיל ההובלה. הוא שירת במצרים ובבירות ובשלהי אפריל 1943 יצא על סיפון האניה "ארינפורה" ממצרים לכיוון מאלטה, כדי להשתתף בפלישת בעלות הברית לאירופה. ביום כ"ו בניסן תש"ג (1.5.1943) חג מעל שיירת האניות, שה"ארינפורה" היתה בראשה, מטוס סיור גרמני. המטוס הזעיק מטוסי הפצצה, שהגיעו לעת ערב והפציצו את השיירה, כששטה מול חופי בנגאזי. אנייתו של דוד ספגה פגיעה ישירה וטבעה מיד. מאה וארבעים מאנשי פלוגה 462 ניספו באסון. ביניהם היה גם דוד. הניח אם.

זכרו של דוד הונצח ב"ספר ההתנדבות", ב"ספר השנה של העתונאים" תש"ו, בספר "יזכור" של מכון ז'בוטינסקי ובחוברת "לחייל". בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים, הוקמה מצבת זכרון בצורת אניה ולידה בריכת מים קטנה, שבקרקעיתה חקוקים שמות כל נעדרי הפלוגה.

רוזנצווייג דוד

בן סוזי ושמואל

קרית-מוצקין

דוד רוזנצווייג נולד בחיפה ב-2.2.1950. הוא נפל בחזית הגולן ב-11.10.1973.

בן למשפחה משרידי-השואה, שהגיעה ארצה בימי מלחמת-השיחרור ובנתה ביתה בחיפה, בעמל רב. למרות תנאי-מצוקה הצליח דוד לסיים את לימודיו בבית-הספר המקצועי התיכון שליד הטכניון (בסמ"ת) וקיבל תעודה כמכונאי מוסמך.

את שירותו בצה"ל עשה דוד במסגרת חיל-השריון והצטיין כסמל-ראשון בסיירת-טנקים. בתקופת שירותו הצבאי הכיר את רעייתו לעתיד, שושנה, עובדת הלשכה המשפטית במחוז-הצפון. הם נשאו ב-15 לאוגוסט 1973 — כחודשיים בלבד לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים.

עם תום שירותו הצבאי, נתקבל דוד רוזנצווייג לפקולטה לתעשיית-ניהול באוניברסיטת באר-שבע. אחר-כך המשיך את לימודיו בטכניון בחיפה בהנדסת-יצור, והספיק לסיים שנת-לימודים שניה בהצטיינות. את מחייתו מצא כטכנאי בבית-החרושת למוצרי-זכוכית, "פניציה".

דוד היה ידוע כשקדן וכחרוץ, ונתמזגו בו גם חריפות ומסירות בכל עיסוק שלקח לידי. במקום-עבודתו, ביחידתו, בחוג-חבריו, בקרב מכריו — היה אהוב ומקובל על כולם בשל מסירותו, צניעותו וטוב-לבו, ונכונותו ללא-תנאי לעזור לזולת. מקורביו ניבאו לו גדולות במקצוע בו עסק, והוא גילה דמיון יוצר בתחום המיכני-מדעי שמשך את לבו. אך ברוב צניעותו הסתיר את המחמאות הרבות שהעניקו לו בעבודתו ובתחום לימודיו. הוא מעולם לא טרח לבקש מאחרים משהוא לעצמו,

הכל השיג ויצר במו ידיו ובכוחות עצמו. לעומת זאת היה הוא רגיש לזולתו ודאג לסייע לאחרים בכל אשר נדרש.

דוד היה טיפוס אופייני לדור, "הצברני" של ילידי המדינה, בני הדור-הראשון לעצמאות ישראל. רבים מהם פילסו בעצמם את דרכם בתוך תנאי-מצוקה וקשיי-קליטה, ללא סיוע או תמיכה חיצונית. דוד רוזנצווייג היה אחד מאלה, שעשו זאת בצורה מחושבת ויעילה במו ידיהם, בעבודה קשה ומאומצת. תוך כדי "מרוץ-מכשולים" מתמיד, הצליחו הללו — ודוד ביניהם — להגיע למטרתם, למעמד עצמאי, להשכלה ומקצוע, וגם להקמת בית ומשפחה.

"והנה, כשהגיע דוד קצת אל המנוחה והנחלה" — אומרת שושנה, רעייתו הצעירה — "נקטף מתוך החיים ופתאום

הכל נגדע באכזריות כזו". דוד לא הספיק ליהנות כלל מן החיים שבנה במשך שנות מאמץ, בעבודה ובלמודים, והלך לעולמו בטרם מלאו לו כ"ד אביבים. רק שבועות מעטים, לפני שנפל במלחמה, נכנסה המשפחה הצעירה לדירתם החדשה, שנרכשה במאמץ רב. דוד היה כולו מלא תקוות ותכניות לגבי המשך לימודים וגיבוש הקן המשפחתי.

מפקדיו לשירות הצבאי, ביניהם לוחמים קשוחים שאיבדו לא-מעט מחבריהם לנשק במלחמת יום-הכיפורים, בכו בדמעות שלישי על קברו הרענן של סמ"ר דוד רוזנצווייג. הם חזרו וסיפרו לבני-משפחתו על התנהגותו המופלאה בצבא, והם גילו בו צירוף נפלא של תכונות טובות — יושר-לב וצניעות, כינות ומסירות, תחושה טבעית של צדק, ענווה ושקט-נפשי, בטחון שהקרין על סביבתו, רצינות בצד חוש הומור, שמחת-חיים ואופטימיות. הוא היה כהתגלמות כל החיוב, שניתן למצוא בצעיר הישראלי החיובי בימינו.

כאשר נקרא דוד רוזנצווייג לשירות, במוצאי יום-הכיפורים, נקלע הוא מיד לקווי הקדמי של קרבות-הבלימה ברמת-הגולן. צוות-הטנק שלו נפגע בקרב זה וחולץ לקווי-עורפי, אך דוד המשיך ביחידתו כל ימי הלחימה האכזרית. הוא סירב לסגת מקווי-הבלימה והמשיך בלחימה עד שספג פגיעה פטאלית בקרב, שהתחולל בצומת אחמדיה. בקרב זה היה דוד עם ראשוני המסתערים ושימש מקור בטחון ואמונה ליחידתו, עד לרגעיו האחרונים...

חייו הצעירים של סמ"ר דוד רוזנצווייג, ספוגי אחריות, מאמץ ומסירות, ומלאי סיכויים ותקוות — נסתיימו במלחמת יום-הכיפורים, בעודם באיבם.

יהי זכרו ברוך!

